

.

De Nieuwe Samgids

van

Eris Koops

Inhoud

Voordat u een hond koopt...	blz 2
De oorsprong van de samojeed	blz 16
75 jaar Nederlandse samojeden club	blz 20
Rasstandaard van de samojeed	blz 29
Hondentoonstellingen	blz 32

Voordat u een hond koopt...

Geachte lezer, het feit dat u de Samjids raadpleegt, betekent dat u in het samojedenas geïnteresseerd bent, òf omdat u overweegt een huisdier aan te schaffen, òf omdat u zojuist een samojedenspup gekocht heeft, en de fokker u dit boekje gegeven heeft. In het laatste geval heeft u al gekozen voor de samojeed, en beslist of u een reutje of een teefje nam.

In het eerste geval denkt u over de aanschaf van een hond, en naar wij mogen hopen denkt u daar niet al te lichtvaardig over. Een hond is geen pluche beest dat men wegdoet als de lol er af is, maar een levend wezen, waar u zo'n 12 tot 15 jaar aan vast zit. Het is een huisgenoot die plaats, tijd en aandacht opeist. Waar en hoe u woont is minder van belang dan dat u elke dag in de gelegenheid bent een wandeling te maken.

U moet beslist **géén hond** nemen als u een jong gezin heeft waar nog kinderen geboren moeten worden. u bent dan niet in staat de opgroeiende hond zoveel aandacht te geven als voor z'n opvoeding noodzakelijk is, wacht u dan nog een jaar met een hond. U moet ook geen hond nemen als verrassing voor de kinderen, of als degene die thuis het huishouden regelt daar niet voor 100% achter staat. Een goede fokker zal u in zo'n geval niet eens een hond willen verkopen. Pups zijn altijd schattig, maar binnen een paar maanden zijn ze zo groot als volwassen honden. En tenslotte: u moet géén **samojeed** nemen als u een hond onder appèl wilt hebben; u bespaart zich dan een hoop ergernis.

Het lijkt misschien vreemd, dat wij zoveel argumenten tegen de aanschaf van een hond aandragen, maar de Nederlandse Samojedens Club moet soms gezonde jonge honden herplaatsen, waar de eigenaren na een jaar genoeg van hebben.

Waarom zou u wel een samojeed nemen?

Het zijn natuurlijk de mooiste honden die er bestaan, elegant in hun verschijning en bewegingen, en met een karakter dat vriendelijk is tegen alle mensen, en tegelijk iets van het gereserveerde heeft van een dier dat dicht bij de natuur staat. Een samojeed ziet een bezoeker nooit als een bedreiging, hoewel hun waakzaamheid, als het er op aan komt, menige eigenaar van een benarde situatie gevrijwaard heeft. Een samojeed is over het algemeen ook heel schoon op zichzelf, sommigen wassen zich net als katten, en opmerkelijk vrij van lichaamsgeur: u kunt gerust uw neus in de vacht van een willekeurige samojeed steken (tenzij het een ernstig verwaarloosd dier is.) Samojedens zijn dan ook al vanuit de oudheid gewend bij de mensen in huis te wonen, waar ze soms werden gebruikt om de kinderen warm te houden.

Of u een **reu of een teef** wilt kan een kwestie van smaak zijn. Omdat samojedens dicht bij de natuur staan is er een groot verschil tussen de sexen: reuen zijn groter, imposanter en ruiger behaard dan teven. Maar er zijn ook praktische overwegingen: Een teef wordt twee keer per jaar loops, ze moet dan 3 weken binnen blijven of zeer kort aan de lijn worden uitgelaten. Reuen zijn het hele jaar door op vrouwenjacht, en moeten bij wandelingen vaak tegen iedere boom of paal even een handtekening zetten. Teven zijn niet liever dan reuen, maar wel makkelijker in grotere groepen te

houden. Combinaties van reuen en teven in huis geven diverse problemen, zodat dat in het algemeen afgeraden moet worden.

Welke pup u uit het nest krijgt wordt meestal in overleg met de fokker bepaald. Velen geven de voorkeur aan de eerste pup die op hen afkomt. De fokker let er misschien meer op of een gezin met jonge kinderen een pup met een wat rustiger karakter krijgt, terwijl die temperamentvolle meer iets is voor dat oudere echtpaar, dat alle tijd heeft. Maar het is niet zo, dat er 1^e, 2^e en 3^e keus pups zijn, in volgorde van aanmelding!

Als u een pup wilt kopen kunt u op verschillende manieren in contact komen met **fokkers**. Veel fokkers adverteren met een kennel-vermelding in het clubblad "Samovaria". Op de website van de samojedenclub staan alle fokkers, die kunt u rechtstreek bellen of mailen. Het adres van de puppy-bemiddeling staat voor in Samovaria, en in de advertentie van de NSC in de Hondenwereld en in Onze Hond. Omdat de meeste nesten op de website vermeld of aangekondigd staan, kunt u meestal binnen afzienbare tijd een pup verkrijgen.

Soms staan er in de krant ook nesten samojeden aangeboden van fokkers die geen lid van de NSC zijn, of niet aan de criteria voldoen om in aanmerking te komen voor puppy-bemiddeling. De belangen van het ras staan voor zulke fokkers vaak niet voorop.

Omdat de liefhebbers van samojeden willen voorkomen dat de samojeed een modehond wordt, waarvan het bezit de eigenaar status verleent door z'n hoge prijs, houden de fokkers de **prijzen** van de pups over het algemeen zo laag mogelijk. Voor de aanschaf van een samojeden-pup moet u rekenen op zo'n 900 tot 1500 euro, wat in verhouding tot andere rassen vrij laag is. Denkt u dus niet dat er met het fokken van samojeden veel geld te verdienen is: er hoeft maar iets mis te gaan, een keizersnee bijvoorbeeld, of een pup die afgemaakt moet worden, en er moet geld bij. Vele beginnende fokkers zijn er na één nest mee gestopt, enkele duizenden euro's en vele illusies armer.

Als u bij een bepaalde fokker een pup gaat kopen, zal de fokker u vragen naar de pups te komen kijken om er een **uit te kiezen**. Maar zelf wilt u waarschijnlijk wel een paar keer gaan kijken. De fokker zal hierin wel toestemmen, maar kijken in een te vroeg stadium heeft niet zoveel zin. Pasgeboren pups zien er uit als witte ratjes. Met 11 à 12 dagen gaan de oogjes open. Na drie weken zijn het net witte marmotjes, en na vier weken beginnen ze er duidelijk als honden uit te zien. Tussen vijf en zeven weken zult u moeten kiezen, want tussen zes en negen weken worden de pups gechipt, en mogen ze weg. De fokker zal er op aansturen dat in een periode van een week de pups geleidelijk vertrekken. Dit is niet zielig voor de teef: in de natuur zal de zorg voor de jonge dieren nu door de gehele roedel worden overgenomen, zodat de moeder zich van de zwangerschap kan herstellen.

Van de fokker krijgt u over het algemeen een voedingslijst mee, hoe de opgroeiende pup gevoed moet worden tot hij volwassen is. Afhankelijk van de leeftijdsfase worden er vier, drie, twee en tenslotte één maaltijd per dag gegeven. Verder krijgt u een inentingboekje, waar de fokker de naam van de pup opgezet heeft, de nestcontroleur van de Raad van Beheer het chip-nummer in heeft aangebracht, en de dierenarts alle vaccinaties in heeft aangetekend die de pup al gehad heeft. Bovendien krijgt u een schema mee van de entingen en wormkuren die nog gegeven moeten worden.

Fokkers werken meestal met schriftelijke **koopovereenkomsten**, die opgesteld zijn aan de hand van adviezen van de Raad van Beheer op Kynologisch Gebied. In zo'n contract verklaart de fokker de pup naar beste weten gezond te hebben afgeleverd, dat de pup alle benodigde inenting en wormkuren tot dat ogenblik gehad heeft, dat hij de stamboom, zodra die door de Raad van Beheer wordt afgegeven, aan de koper zal overhandigen en dat de koper de hond betaald heeft. De koper verklaart de hond in goede gezondheid ontvangen te hebben. Vaak zijn er bepalingen opgenomen over wat er met de hond moet gebeuren, als de eigenaar daar niet meer voor kan of wil zorgen. Dit om te voorkomen dat bijvoorbeeld na uw onverhoopte overlijden familieleden, die daar niet voor gekozen hebben, met uw huisdier worden opgescheept, en uw samojeed uiteindelijk toch in het asiel belandt.

Bij de fokker heeft u in ieder geval de moeder van het nest gezien, en soms zelfs de grootmoeder of andere volwassen honden. Van de vader, die meestal elders woont, heeft de fokker vast wel een foto voor u. Bovendien hebben de meeste fokkers plakboeken met zoveel foto's van verwante honden, dat het u zal duizelen.

Zodra u de pup thuis heeft zoekt u een **dierenarts**, als u er nog geen heeft, en brengt er een bezoek ter kennismaking. Als u voor het eerst bij een dierenarts komt zal deze een bestand van uw hond maken, waar de toekomstige bezoeken op worden aangetekend. Hij zal uw hondje onderzoeken, en u hopelijk feliciteren met de aankoop van zo'n mooie gezonde pup. U laat hem het vaccinatie boekje zien dat u van de fokker heeft meegekregen, en overlegt over de vervolg- entingen

De **stamboom** van de hond is een verklaring van raszuivere afstamming, meer niet, en is geen garantie dat Uw hond kampioen wordt, of zelfs maar dat hij gezond is. Die stambomen worden in Nederland afgegeven door de Raad van Beheer op Kynologisch Gebied, dezelfde instelling die de nestcontroleur gestuurd heeft om een identificatie-chip in de hals van de pup aan te brengen.. Door dit nummer is elke rashond te identificeren.

Zoveel mensen, zoveel zinnen, en zoveel fokkers als er zijn, zoveel verschillende **voedingslijsten** zijn er in omloop. Wat voor voeding er ook gegeven wordt, in de regel hanteert men het volgende schema:

leeftijd	aantal voedingen per dag
8 - 12 weken	4
3 - 6 maanden	3
6 - 12 maanden	2
1 jr en ouder	1 *

* en eventueel 's morgens nog een bakje brokken.

Er zijn goede kant en klare fabrieksvoerders te koop. Vooral de complete diepvriesvoerders blijken bij onpartijdig onderzoek zeer goed te voldoen. Blikvoeding is niet goedkoop, maar wel handig in gebruik, bijvoorbeeld op reis. Droge brokjes zijn op zich lang houdbaar, maar het vitamine gehalte loopt vooral door contact met de luchtzuurstof geleidelijk terug. Verder is het uitstekend mogelijk zelf op basis van hart, pens en ander orgaanvlees complete en afwisselende voeding samen te stellen, met behulp van de vitaminen/mineralen mengsels als Gistocal. Toch is het verstandig om ook in dat geval uw hond aan brokjes te wennen, in verband met de vakanties.

De gezondheid van de hond begint bij een goede voeding, en wat voor een mens goed is, vezel- en koolhydraatrijk en vetarm, is dat voor een hond zeker niet. Het darmkanaal van een hond is namelijk veel korter dan dat van een mens, maar hun maag is veel krachtiger. Daarom zijn honden aangewezen op verhoudingsgewijs eiwit- en vetrijke voeding. Voordeel van zo'n voeding is ook het gereduceerde fecaliën-volume.

Als de hond een **hoop** doet, is het een goede gewoonte hem even te inspecteren, alvorens u de hoop volgens de plaatselijke voorschriften verwijderd. Dit gaat het eenvoudigste met een gewoon plastic diepvrieszakje: zakje over de hand, hoop oppakken, zakje met de andere hand terugstropen en er een knoop inleggen;

binnen 100 meter komt u wel een vuilnisbak tegen. De consistentie is natuurlijk afhankelijk van wat de hond gegeten heeft. Als hij pas een bot opgeknaagd heeft, of twaalf eierdoppen uit Uw vuilnisbak geroofd, legt hij kalk-keutels, die soms van droogte uit elkaar vallen. Als de ontlasting daarintegen zacht, of zelfs slijmerig is, is het kalkgehalte van de voeding te laag, of is de darm wat geïrriteerd door teveel vezels. Berucht zijn ook de enorme droogvoerdrollen waarmee de grotere honden de trottoirs van onze steden bezaaien, en zo voer geven aan de anti-honden lobby. Tenslotte kijkt u of er geen wormen of stukjes worm die op rijstkorrels lijken in de ontlasting zitten. Dan is het tijd voor een tussentijdse wormkuur. Raadpleeg daarvoor de fokker of de dierenarts.

De **opvoeding** van de pup is al begonnen voor hij bij u in huis komt. Van af vier weken spelen de pups met elkaar, en leren elkaar als soortgenoten kennen. In deze zogenaamde inprentingsfase moeten ze ook uitgebreid met mensen kennis maken, om die als natuurlijke partners in hun leefwereld te kunnen aanvaarden. Daarom staat de werpkist bij de meeste fokkers in de huiskamer, waar pups alle gelegenheid hebben door mensen aangehaald te worden.

Van de achtste tot de twaalfde week is er een tweede inprentingsfase, waarin ook de omgeving met al z'n mogelijkheden en beperkingen wordt ingeprent. Vóór het eind van deze periode moet de pup op z'n definitieve adres zijn, willen we de opvoeding al niet met een verknipt beest aanvagen. Dingen die niet mogen, moeten nu wel bestraft worden. U kunt de pup bij het nekvel pakken en schudden, terwijl u hem bestraffend toespreekt. Als alternatief is er nog een tik onder de billen, met een opgerolde krant. Sla een hond nooit met uw handen: in de eerste plaats is dat geen gedrag voor honden maar voor primaten (aapachtigen), in de tweede plaats zou uw hond bang kunnen worden voor uw handen, zodat u het nooit meer goed kunt maken.

Tot ongeveer zestien weken kunt u uw pup op deze manier opvoeden, en hem leren wat niet mag (de poten onder de antieke eiken stoel doorknagen), en wat wel mag (een plasje in de goot doen.) Met zindelijk maken kunt u direct beginnen. Als de pup wakker wordt pakt u hem meteen op, en zet hem buiten op een plaats waar hij een plasje mag doen, en wie moet er niet plassen als hij geslapen heeft? Uw pup zal de juiste gang van zaken snel doorhebben, hoewel er nog menigmaal een "ongelukje" kan gebeuren.

Met een rol-lijn van zes tot acht meter kunt u oefenen met terugkomen, als u de hond roept. Over het algemeen kunnen samojeden alleen worden losgelaten op bekend terrein, waar geen verkeer kan komen. Er zijn natuurlijk uitzonderingen, maar samojeden hebben zo hun eigen ideeën over wat belangrijk en interessant is, en menselijke hobbies als auto's staan daarbij helaas niet hoog genoteerd.

Pups hebben nog geen rem. Hoe woest ze ook spelen, ze kunnen van het ene op het andere moment in slaap vallen. Volwassen honden kunnen rennen tot ze dood neervallen, en dat willen we niet meemaken. Richtlijn voor lopen met de pup is:

leeftijd in weken = aantal minuten wandelen.

Pas als de pup voldoende rust heeft gehad, kan hij weer opnieuw een stukje wandelen. Een te lange wandeling in het begin, kan onherstelbare schade veroorzaken.

Ook uw pup heeft een donsachtige **vacht**, "puppy-fluf", die de eerste weken door de moeder wordt schoongehouden. Vanaf vier weken gaat de fokker de pup al wennen aan een "borstelbeurt". Dat heeft nog niet veel om het lijf, maar de hond leert zich aan de behandeling te onderwerpen. Daarom is het belangrijk dat u ook elke dag even de pup borstelt, en dat niet achterwege laat, omdat de pup dat niet wil hebben: als u nu niet doorzet heeft u later een hond die alleen maar te borstelen is, als hij door een stel sumo-worstelaars in bedwang wordt gehouden.

De vacht van een volwassen samojeed bestaat uit twee duidelijk verschillende onderdelen: gladde, rechte aan de toppen zilverglanzende haren, en als lamswol gekroeste onderharen. Voor een volwassen hond is het voldoende als u hem één keer per week borstelt. Dat gaat het beste met een borstel met dunne gebogen metalen penntjes, die verend in rubber zijn gevat. Een houten kam met vaste stalen tanden gebruikt men alleen als een hond uit vacht gaat.

Teven gaan twee keer per jaar uit vacht, telkens drie maanden na de loopsheid. Reuen verharen meer met de wisseling der seizoenen. Het begint met het loslaten van de onderwol, die u met de haakjesborstel er gemakkelijk uithaalt. Deze wol kan gesponnen worden, en het is de moeite waard het op te sparen om er eventueel een ander een plezier mee te doen. De eerste wol die Uw pup geeft, op een leeftijd van ca tien maanden, kan de vergelijking met de fijnste lamswol doorstaan, en is zeer geschikt om bv een vestje voor Uw kinderen of kleinkinderen te breien. Na drie weken verharing gaan ook de harde haren van de bovenzacht er uit, en kunt u het beter wegdoen.

Nadat uw huis er zes weken lang als een sneeuwlandschap heeft uitgezien besluit u waarschijnlijk nooit meer een tapijt in huis te nemen, maar alleen laminaat, linoleum of plavuizen.

Bij het borstelen, wat de fokker of een andere liefhebber u graag voor zal doen, inspecteert u gelijk de vacht op de aanwezigheid van vlooiën, of teken. **Vlooiën** komen vooral in de augustusmaand voor, maar bij honden die met katten samenleven veel vaker. Vooral bij pups kunt u de vlooiën meestal beter vangen, dan ze met zware giften te lijf gaan. U moet de vlo tussen de nagels van Uw duimen pletten, waar vrij veel kracht voor nodig is. Meestal ziet u in eerste instantie niet de vlo maar z'n uitwerpselen, die lijken op korreltjes zwarte aarde. Hoe merkwaardig het ook klinkt, de minuscule vlo is weer gastheer voor de larfjes van de lintworm, die de hond binnen krijgt, als hij z'n vacht schoonmaakt. Na de vlooiëntijd is een wormenkuur, die ook tegen lintwormen werkt, dan ook noodzakelijk. Als u geen vlooiënband wilt gebruiken, zijn de druppels, die u in de nek van de hond op de huid aanbrengt, een prima alternatief.

Teken zijn kleine spinnetjes, ongeveer twee mm doorsnee, die zich vooral als het warm is in het struikgewas ophouden, en zich op passerende zoogdieren laten vallen. Daar haken ze zich stevig vast in de huid van het slachtoffer, en zuigen zich vol bloed, tot hun maag bijna een centimeter groot is. Dan hebben ze weer voor een jaar genoeg voedsel, en laten zich vallen. Als de hond de teek zelf ontdekt, bijt hij hem er meestal af, wat resulteert in een kaal plekje met een ontstoken wond. Als u de teek ontdekt, kunt u hem het beste verwijderen door met een natgemaakte wijsvinger draaiende bewegingen over de maag van de teek te maken, één voor één worden de pootjes dan uit de huid van de hond gewrikt tot de teek afvalt. Afgezien van een kleine irritatie laat dat verder geen sporen na. De teek verdoven is onzin, en hem er met een draaiende beweging uitschroeven garandeert een aantal afgebroken tekenpootjes in een flink ontstoken wond.

Teken in Nederland zijn meestal niet gevaarlijk, maar in Zuid-Europa verspreiden teken een ziekte die dodelijk is, als u niet op tijd met een passende kuur begonnen bent. Als u naar het zuiden gaat, wacht dan niet te lang met een bezoek aan de dierenarts.

Veel plaatselijke kynologenclubs organiseren regelmatig **puppycursussen** waar mensen met puppies de eerste beginselen van de **Gedrags-** en **Gehoorzaamheids** training kunnen volgen. Een goede instructeurs heeft er geen probleem mee als u met een samojeed aankomt, en de ervaring leert dat een hoop samojedden het goed doen, en zelfs slagen voor de G&G cursussen voor volwassen honden. Of Uw hond zo'n certificaat haalt is eigenlijk niet zo belangrijk; dat hij op een plezierige manier in contact komt met andere honden en mensen, en zich daarbij een beetje kan gedragen is meer waard.

De honden leren volgens het bekende principe van beloning en straf. De beloning bestaat uit vriendelijke woorden, knuffels en soms een versnapering. De straf bestaat uit een afkeurend geroepen "foei", versterkt door een ruk aan de halsband. Gebruikt u dan geen stalen slipketting, want dat ruïneert de vacht; u kunt net zo goed een nylon of leren halsband gebruiken want de samojeed voelt het verschil door z'n dikke kraag toch niet.

Met een jonge hond komt u regelmatig bij de **dierenarts**, en ook met een volwassen hond zult u daar nog één à twee keer per jaar komen. De pup die u pas gekocht heeft, moet vrij snel de laatste vervolg-entingen hebben tegen diverse hondenziekten. Maakt u daar meteen afspraken over als u met de pup kennis gaat maken bij de dierenarts. Voor volwassen honden ligt het eenvoudiger: sommige entingen moeten elk jaar herhaald worden, anderen eens per twee jaar. De dierenarts ziet in het vaccinatieboekje van de hond welke cocktail hij moet geven. Alleen de enting tegen hondsdolheid gaat niet samen met de andere; daar moet u apart voor terugkomen. Hondsdolheid, rabiës, is trouwens alleen nodig als u met de hond naar het buitenland gaat, of in grensstreken komt, waar nog wel eens besmet wild rondloopt. De meeste landen eisen dat een rabiësvaccinatie minstens een maand, en hoogstens twaalf maanden oud is.

Helaas moeten ook honden wel eens geopereerd worden. Onze witte vrienden hebben de merkwaardige gewoonte allerlei niet-eetbare zaken te verorberen, en zolang dat takjes of stenen zijn, komt het er wel weer uit. Zelfs sokken en stropdassen hebben het darmkanaal ongehinderd gepasseerd. Maar een kapotte rubber bal, die ze in het park achter de bosjes gevonden hebben is menige hond bijna fataal geworden, omdat dat rubber door de spijsverteringssappen verhardt, en alleen operatief verwijderd kan worden. Bij fokteven is wel eens een keizersnede noodzakelijk, en tenslotte moet er na een vechtpartijtje wel eens een oor worden aangenaaid. De dierenarts brengt Uw hond onder **narcose** met een combinatie van slaapmiddelen en spierverslappers. De dosering wordt bepaald aan de hand van het lichaamsgewicht. Afgaand op het uiterlijk schat men dat lichaamsgewicht vaak te hoog. Bovendien blijken poolhonden extra gevoelig voor verdovingen, zodat u de dierenarts hiervoor moet waarschuwen en hem met klem moet vragen de **helpt van de dosis** die hij in gedachten had, te gebruiken. Mocht de hond tijdens een langere ingreep dreigen bij te komen, is het eenvoudig wat bij te spuiten. Er zijn helaas tientallen droevige voorbeelden waarbij het mis is gelopen.

Hoewel Uw jonge hond kan ravotten dat het een lieve lust is, zijn er dingen die men absoluut moet vermijden, om schade aan de gewrichten te voorkomen. **Traplopen** is iets dat voor een half jaar niet moet worden toegestaan; maar het probleem is dat die kleine duvels al boven zijn voor je er erg in hebt. Plaats eventueel tijdelijk een hekje of een schot voor de trap. Waar men vaak geen erg in heeft, is dat met het uit de auto springen de gewrichtjes net zo overbelast worden. Houdt dan het lijntje strak, stap zelf eerst uit en til het hondje, of neem de hond in de armen en stap zo uit.

Op **vakantie**, en de hond? Als u wilt, kunt u de hond overal mee naar toenemen als u op vakantie gaat, behalve naar Engeland. Voor Scandinavië is een uitgebreide voorbereiding nodig. Transport van een hond per vliegtuig is niet zo verschrikkelijk duur, maar ze reizen als vracht, in een reiskennel die door de vliegmaatschappij wordt voorgeschreven. Om een vrijblijvende indicatie te geven: zo'n kenneltje kost ongeveer €150,- en een enkele reis Spanje hetzelfde. Sommige zeer luxe hotels hebben er geen bezwaar tegen dat uw samojeed bij u op de kamer slaapt, terwijl hotels van minder allooi vaak geen honden toelaten. De meeste campings in

Europa laten honden toe, maar rekenen voor een hond soms nog meer dan voor een kind. In appartementen is het meenemen van een hond over het algemeen geen bezwaar, soms rekent men iets meer schoonmaakkosten. Samojeden zijn hun eigen ambassadeur, mochten mensen aarzelen, laat Uw sam dan even met ze praten, en de problemen zijn over het algemeen opgelost. Met het in de auto laten slapen moet u wel voorzichtig zijn: in het buitenland komen diefstallen van honden regelmatig voor.

Als de hond niet op vakantie mee kan, zijn er verder geen problemen als er een huisgenoot is die ook thuisblijft. Een tweede mogelijkheid is als de hond bij kennissen kan logeren. Verder zijn er wat ruimer behuisde hondenliefhebbers die tegen een kleine onkostenvergoeding bereid zijn Uw sam een paar weken onderdak te verschaffen. Tenslotte zijn er de officiële (en commerciële) dierenpensions, waar Uw hond terecht kan. u moet dan rekenen op bedragen van zo'n 10 tot 20 euro per dag. Om toegelaten te worden, moet Uw hond wel al z'n inenting(en) gehad hebben. Deze pensions voldoen aan de van overheidswege gestelde normen, maar het daar verblijven zonder de vertrouwde mensen is zeker geen positieve bijdrage aan de geestelijke en lichamelijke gezondheid van Uw hond.

Als u Uw huis, diepvriezer en auto al aan de hond hebt aangepast, volgen de vakanties ook wel.

Als u geen lid bent van de **Nederlandse Samojed Club**, zal de fokker u daartoe waarschijnlijk uitnodigen. U krijgt dan het clubblad Samovaria toegestuurd, zodat u van de ontwikkelingen op de hoogte blijft. U weet dan wanneer er jongehondendagen, clubmatches en andere tentoonstellingen zijn, u komt in contact met andere liefhebbers van het ras en kunt deelnemen aan weekeinden en clubdagen, waar verschillende activiteiten plaatsvinden.

Uw fokker zal u waarschijnlijk vragen met Uw hond naar de jongehondendag te komen. U ziet dan de broertjes en zusjes uit het nest weer terug, en uiteraard de moeder. Meestal is de vader van het nest ook aanwezig. Als u met complimenten overladen wordt zult u zich wellicht laten overhalen om voor de clubmatch in te schrijven. En dan is de stap naar een gewone tentoonstelling niet zo groot meer, iets wat u zich absoluut niet kon voorstellen, toen u voor het eerst met dat witte bolletje wol in Uw handen stond. Ook als uw hond niet direct "1U" (uitmuntend) haalt, is het toch aan te bevelen een aantal tentoonstellingen te bezoeken, om uw hond door verschillende keurmeesters te laten beoordelen. Bovendien is een tentoonstelling de gelegenheid om eens met andere fokkers kennis te maken, of andere honden te bekijken.

Als u mettertijd van plan bent ook zelf te gaan **fokken**, omdat u vindt dat u daarmee een positieve bijdrage aan het ras levert, en omdat er mensen zijn die een pup van Uw hond willen hebben, kunt u zich het beste eerst afvragen: Heb ik daar genoeg geld voor? De eerste keer dat u gaat fokken moet er altijd geld bij, en ook voor de volgende keren geldt dat u al zo'n twee tot drieduizend euro heeft uitgegeven, vóór u één cent terug ziet. Ten tweede: Heb ik daar een half jaar de tijd voor? De teef is al twee weken loops voor ze gedekt wordt, door een hond die natuurlijk aan de

andere kant van het land woont, dan is ze negen weken zwanger, blijven de pups negen weken in huis, heeft u ondertussen genoeg koffie gezet om een voetbalstadion te laven, en bent u nog enkele weken dag en nacht telefonische hulpdienst voor puppies met buikkrimp en diaree.

Schrikt dit u niet af, dan gaat u zich eerst eens oriënteren bij ervaren fokkers. u vraagt een kennelnaam aan bij de Raad van Beheer (€222,25) laat Uw teef röntgenen op HD (heupdysplacie)(€105,- + de kosten van de dierenarts), en een oogonderzoek ondergaan, haalt met haar een aantal tentoonstellings-kwalificaties, gaat een werpkist timmeren, of koopt er een, zoekt een geschikte reu bij Uw teef, en informeert of die reu niet toevallig op vakantie is als u hem denkt nodig te hebben, controleert of de reu ook HD- en oogonderzoek heeft gehad, spreekt het dekgeld af, meestal ongeveer de helft van de prijs van een pup, maar er zijn ook andere richtlijnen, controleert of u aan de normen voor puppybemiddeling voldoet om de pups kwijt te raken die u nog niet op voorhand verkocht heeft en vraagt of uw dierenarts beschikbaar is in de periode dat de geboorte moet plaatsvinden. Is de dekking gelukt, dan geeft u het geplande nest aan bij de Raad van Beheer zodat de pups voor ze het huis uit gaan gechipt kunnen worden en een stamboom meekrijgen (€120,- per pup.) Bovendien leest u alles wat u te pakken kunt krijgen over de geboorte bij de hond.

Honden doen je maar één keer verdriet: als ze **overlijden**.

Als de hond bij de dierenarts overlijdt, kunt u hem daar achterlaten. Hij wordt dan aan het eind van de dag opgehaald en in een destructie bedrijf tot veevoeder verwerkt. Maar u kunt ook aan de dierenarts vragen om de hond te laten cremieren. Hij wordt dan naar een huisdieren-crematorium gebracht, en samen met andere honden en katten gecremeerd. Tegen extra betaling wordt uw hond echter apart gecremeerd, en kunt u zelfs de as in een urn terug krijgen. U kunt de hond ook op een huisdieren begraafplaats laten begraven, maar de meeste mensen vinden toch dat een grafsteen de grenzen van de goede smaak overschrijdt. Tenslotte mag u de hond op uw eigen terrein begraven. Het probleem met verhuizen is dat u die plek toch ook vaarwel moet zeggen. Een graf delven in een stadspark is beslist verboden, en zal door geen opzichter getolereerd worden.

Uw samojeed is een werkhond, en u doet hem geen groter plezier, dan samen met hem wat te ondernemen.

Een **wandeling** maken met de hond aan de lijn is de simpelste manier om samen wat te doen. Er zijn gevallen bekend van honden die los mochten lopen, en af en toe met de lijn naar hun baas gingen om dat ze uitgelaten wilden worden. De hond ervaart de dagelijkse wandeling als "samen op jacht gaan". De letterlijke band tussen u en de hond verandert ook iets in z'n gedrag. Honden aan de lijn zullen eerder hun baas met aggressief gedrag verdedigen dan wanneer ze loslopen.

Fietsen is een uitstekende manier om een volwassen hond een hoop lichaamsbeweging te geven, zonder daar zelf bij te verslijten. De hond loopt rechts van de fiets, zo kort aan de lijn, dat hij niet voor het wiel kan komen. Het gebruik van een fietstuigje is aan te raden, omdat de hond daar niet uit kan slippen als hij plotseling blijft staan (of zij blijft zitten). Bovendien wordt de hals niet afgekneld.

Een andere mogelijkheid is het afleggen van een zogenaamde **uithoudingsproef** waarbij de hond moet bewijzen zo'n twintig kilometer in draf te kunnen afleggen. Iets meer in de stijl van de poolhonden is het maken van een trektocht met een **pakzak**. Dat is een soort rugzak voor de hond, die een beetje op de zijtassen van een fiets lijkt. Een samojeed kan, afhankelijk van z'n formaat, twee tot vier kg dragen, dus in ieder geval z'n eigen voer, en water voor onderweg.

Een samojeed is een poolhond, en dan denk je natuurlijk aan sneeuw en **sledehonden**. Uit historische bronnen blijkt dat het Samojedenvolk in z'n woongebieden langs de kust honden voor de sleden gebruikte, maar in het binnenland niet. Ze kunnen het uitstekend, en doen het met veel plezier. Maar waar vindt men tegenwoordig nog sneeuw? In Duitsland, Frankrijk, Oostenrijk en soms België worden sledehondenrennen gehouden, waar ook Nederlandse teams met samojedenvoer aan deelnemen. In Nederland trainen teams met samojedenvoer, huskies en malamutes met karren. Als u dat leuk vindt, zoudt u contact kunnen opnemen met zo'n team en vragen of uw hond er in mag meelopen.

Er bestaan tegenwoordig **autopeds** in volwassen formaat, met grote, van handremmen voorziene wielen. Eén of twee honden in een sledetuig kunnen zo'n step een flinke snelheid geven: er wordt zelfs aanbevolen daarbij een helm te dragen. U kunt dan in de stepklasse deelnemen aan Nederlandse karren-wedstrijden.

Er is ook een kleinschaliger, maar veel sportievere, variant, namelijk de Scandinavische stijl. Daarbij trekt één hond een lage platte slee, een **pulka**, waarnaast de begeleider zich op langlaufski's voortbeweegt. In Nederland wordt hiervoor getraind door de hond een klein karretje met twee of vier wielen voort te laten trekken, terwijl de begeleider er naast loopt. In dit geval wint meestal de persoon die het hardste kan lopen. U kunt dit met uw eigen hond trainen, zonder van anderen afhankelijk te zijn.

Op de **Gedrag & Gehoorzaamheidstraining** leert uw hond niet alleen maar braaf naast u te lopen, maar ook om bepaalde opdrachten zelfstandig uit te voeren. Bijvoorbeeld: op een aangewezen plaats blijven liggen, terwijl de baas wegloopt, en pas komen als hij roept, of juist naar een aangegeven plaats toegaan, terwijl de baas blijft staan. Talrijke geslaagde honden bewijzen dat samojeden dit kunnen leren!

Verder nog dan G&G training gaat de **behendigheidstraining**, waarbij de hond een bepaald parcours moet afleggen over en door diverse hindernissen als een evenwichtsbalk, een slurf, een trap, een wip en nog veel meer. Een groep samojeden heeft met hun behendigheidsdemonstratie een zekere faam verworven onder de naam White Fluff.

Reddingswerk bij rampen is voor samojeden geen haalbare kaart, hoewel in Zwitserland minstens één samojeed geslaagd is voor het diploma lawinehond (sanitätshund). Ook als blindengeleidehond zult u nooit een samojeed gezien hebben, maar ook hier zetten samojeden de eerste schreden. Wel zijn er in Amerika mensen die met samojeden schapen drijven in wedstrijdverband, zoals we hier van de Engelse televisie kennen.

Het **samojedenras** is een oorspronkelijk oud ras, geen kruising van andere honderrassen. Zij waren de honden van het Samojedenvolk, dat in West Siberië woonde, ten oosten van het Oeral gebergte rond de rivier de Ob tot aan de rivier de Jenissei. Zij waren een volk van vissers en rendierhouders, en gebruikten de honden bij de jacht en als herdershonden. De honden mochten gewoon bij de mensen in hun hutten of tenten komen. Het onderzoek naar deze volkeren is vooral door taalkundigen gedaan, en die waren minder in honden geïnteresseerd, of verzuimden hun waarnemingen op te schrijven, zelfs als ze privé een samojedenhond gekocht hadden! De honden waren niet alleen wit maar in ieder geval ook crèmekleurig en zwart-wit gevlekt. Door poolexpedities is de belangstelling voor deze honden gewekt, en hebben liefhebbers een aantal honden geïmporteerd. Na de Russische revolutie werden de contacten afgesloten, zo zijn alle samojeden afstammelingen van die enkele tientallen die er aan het begin van deze eeuw waren. Door selectie is wit nu de hoofdkleur, met soms wat crème of biscuit.

In 1909 werd in Engeland de eerste standaard voor de samojeed erkend, en daarom gold Engeland als het land van herkomst van de samojeed. Omdat Engeland geen lid is van de FCI, de internationale kynologische federatie, heeft de

FCI later de "Nordic Countries" als land van herkomst aangewezen. Gelukkig worden in de nieuwste rasstandaard Noord Rusland en Siberië als land van oorsprong genoemd.

Tot slot: Er is altijd wel iemand te vinden die uw hond zal afkraken. De vacht is te lang, of hij is juist te kort. De oren zijn te groot of te klein. De hond staat te laag of te hoog op de benen, en de snuit is te spits of te stomp. Hij loopt te hard of te zacht en z'n ogen staan te dicht bij elkaar of juist te ver uit elkaar, of hij is juist net niet dat éne goede type. Wat wij u toewensen is, dat u het **plezier in Uw hond** niet door anderen laat bederven.

tekst: Eris Koops

De oorsprong van de samojeed

De Samojeeden zijn een volk dat leeft in Noord Rusland, aan de kust bij Novaja Zemlja. Zij worden tegenwoordig Nentsi genoemd. Sinds de tocht van Barends en Heemskerk naar "Nova Zembla" zijn er dus al contacten geweest met deze volkeren, die voor het gemak door de Hollanders allemaal Samojeeden werden genoemd.

Onderzoek naar de cultuur van deze volkeren is vrijwel alleen door taalkundigen gedaan, die zeer beknopt over hun manier van leven gerapporteerd hebben, en al helemaal niet over hun honden. Een van die taalkundigen, Kai Donner, vermeldde bijvoorbeeld wel dat de hond die hij gekocht had in een ander dorp een paar kippen heeft opgegeten, maar niet dat hij deze hond gekocht had.

Jenissei-Samojeden voor de tent

Toen de eerste ontdekkingsreizigers de sprong naar de pool waagden, maakten zij gebruik van honden, die door hondehandelaars in Archangel verzameld werden. Daar zaten samojedenhonden bij, maar ook honden van andere stammen in de buurt, zoals de Chuksi en de Ostjaken. De bekendste ontdekkingsreizigers die zeker samojeeden gebruikt hebben waren Fridtjof Nansen, Carsten Borchgrevink, Luigi Hertog van Savoye en Frederick Jackson.

Jackson's Nimrod op berenwacht.

Capt. Jackson en Lt. Armitage op jacht met de honden.

Van al deze expedities heeft alleen Jackson overlevende honden mee terug naar Engeland gebracht. Eén van deze honden heeft hij geschonken aan koningin Alexandra, de vrouw van Czar Nicolas II.

In 1889 ging de Engelse spoorwegingenieur Ernest Kilburn Scott met een expeditie van de Royal Zoological Society mee naar Archangel, en bracht een hond mee terug die hij van een dronken Samojeed gekocht had.

De hond zou Sabarka heten (sobaka= hond in het Russisch!) Wij zouden deze hond geen samojeed noemen, donkerbruin met witte stippen. Maar de Kilburn Scotts hadden de smaak te pakken en importeerden verschillende andere honden, en zij niet alleen.

Zo begon de samojeeden fokkerij in Engeland, waarbij men alleen de ons bekende witte honden gebruikte. In 1892 werd de eerste samojeed al op een tentoonstelling voorgebracht. In 1893 bracht een bemanningslid van een houtboot een pup mee die hij aan Ernest verkocht. Deze noemde haar Whitey Petchora.

In 1894 bracht kapitein Popham een geheel witte reu mee, Musti, waarvan de Kilburn Scotts schreven "the type that I want." In 1899 verkregen ze 8 overgebleven samojeeden van kapitein Jackson. In 1909 stelden de Kilburn Scotts samen met kapitein Jackson de eerste rasstandaard voor de samojeed op, en richtten de eerste Engelse Samoyed Club op. In datzelfde jaar legden de Kilburns de hand op een heel byzondere hond: Antarctic Buck, overgebleven van de expeditie van Borchgrevink in 1899, die sinds die tijd in de dierentuin van Sidney in Australië zat. Buck heeft in Engeland twee nesten verwekt voor hij aan de hondeziekte stierf, maar hij is in de stambomen van bijna alle Nederlandse samojeeden te vinden.

Antarctic Buck aan boord van het schip dat hem naar Engeland zou brengen.

Tegen 1912 hadden de Kilburns zo'n 50 honden gefokt, en waren al verscheidene samojeeden naar Amerika geëxporteerd, maar het zou nog tot na 1920 duren voor de eerste samojeeden naar Nederland kwamen, en de geschiedenis van de samojeed in Nederland begon.

E.K.

75 jaar Nederlandse Samoedenclub

Waarschijnlijk hebben de meeste samoeden-clubleden zich wel eens afgevraagd wat er in die 75 jaar Samoeden Club allemaal gebeurd is. De eerste vermelding verscheen in het kerstnummer van "De Hond " uit 1932 waarin de heer Spaapen het volgende meedeelt : "Eindelijk dan, is de zoo lang verbeide Samoeden Club opgericht. Ofschoon bij het inleveren van dit verslag voor het kerstnummer het bericht van Erkenning door de Raad van Beheer nog niet is binnen gekomen, kan het bestuur van deze club toch tevreden zijn, dat ze reeds meer dan 20 leden telt." De oprichtingsdatum is 13 augustus 1932 .

Jan Spaapen. Bestuurder van het eerste uur, keurmeester en redacteur van het clubnieuws.

Toch was het al in 1921 dat de eerste Samojeed naar Nederland kwam Veel weten we helaas niet van haar. Wel dat ze Zanka av Ostijak heette, in Noorwegen door Korperud gefokt is, een direkte afstammeling van de beroemde "Sam" geweest moet zijn en eigendom was van Mevr. van Beek-Calcoen te Maartensdijk. Alle eer komt echter toe aan Nelly Dickhoff, die als eerste in 1924, drie jonge Samoeden uit Engeland importeerde. Alle drie de honden kwamen uit de kennel van Mrs. Kilburn Scott. Farningham Ikon, geboren 19-02-1924 was een reu van zo'n half jaar oud. Van de twee teven was Farningham Mooswa (geb. 1-12-1923) de oudste, terwijl Farningham Ural (geb. 3-6-1924) nog een pup geweest moet zijn. Met deze drie honden werd de basis gelegd van de Nederlandse Samoeden fokkerij .

Farningham Ikon in de sneeuw, stamvader van de Nederlandse samojeden

Farningham Ural, hier op 6-jarige leeftijd.

Farningham Mooswa, in 1928 met pups. De dame in het Volendammer kostuum is Ivy Kilburn Scott, die in dat jaar als keurmeester in Nederland was.

De eerste kennels

Rond Nelly Dickhoff had zich een aantal enthousiaste mensen verzameld en omdat zij zelf niet de mogelijkheid had om te fokken, besteedde zij de honden aan deze mensen uit. Bij Mw. Schmedding lag het eerste in Nederland geboren nest uit Farningham Ikon x Farningham Mooswa (25-5-1926) en tevens de eerste pups van kennel "Samoya". Een teef uit dit nest, Samoya 's Natacha, ging naar Jetske Kalkman, en met deze hond startte zij haar kennel Jetske's , waaruit vele kampioenen zijn voortgekomen. Het jaar daarop werd in kennel "Duinrand" bij Mevr. van Walt van Lennep in Aerdenhout het tweede nest geboren uit Farningham Ikon x Farningham Ural (18-7-1926). Een reu, Duinrand 's Olav, ging naar Kennel Samoya en Ural zelf verhuisde naar Jan Spaapen in Zeist. In 1929 werden Ikon, Mooswa en Ural officieel in het NHSB (Nederlands Honden Stam Boek) opgenomen. Hun volledige naam werd toen Farningham Ikon of Samoya enz. De club hield sinds haar oprichting ook een eigen stamboek bij. Nelly Dickhoff schrijft daar in "de Hond" van 1932 over: "Dat de club een eigen stamboek voert is van veel waarde voor het ras, daar iedereen zich nu bij den stamboekredacteur, den heer J .Spaapen, op de hoogte kan stellen van de afstamming der honden die men wil aanschaffen of waarmee men fokken wil. Ook de eigenaardigheden en fouten of de bijzonder goede eigenschappen van de voorouders, worden in het stamboek aan-getekend. Alleen wanneer met zorg de honden worden uitgezocht waarmee men fokt, behoudt een ras het juiste type."

Bea Kuipers met samojedenpups en sheltie.

Vooroorlogse periode van de club

Gestaag bleef het aantal Samoeden, het aantal clubleden, en het aantal kennels groeien. Eén van die leden was de heer Struik, die in 1936 al een Samoed had en van 1955 tot 1962 secretaris van de PHC geweest is. De voor-oorlogse ledenvergaderingen werden gehouden in restaurant Terminus tegenover het station in Utrecht. Behalve het bestuur waren er hooguit tien leden aanwezig, dus niet veel anders dan tegenwoordig. Er moesten nieuwe bestuursleden gekozen worden en men besprak de mogelijkheid een zilveren Samoeden speldje voor de leden te laten maken. Maar het ging er meestal genoeglijk aan toe. Nelly Dickhoff wilde zich op een ander ras toeleggen, namelijk collies en shelties. Kennel Samoya deed ze in 1937 over aan Bea Kuipers, waarmee ze al enige jaren samen had gewerkt.

In het periodiek "Onze Poolvrienden" van juli 1939 deelt de heer Spaapen de leden het volgende mee: Wellicht zal het de leden der samoeden-afdeling bekend zijn, dat -ingevolge de goedkeuring door den Raad van Beheer van ons genomen besluit op de Jaarvergadering in januari j.l.- het ras der Huskies voortaan door de PHC "in bescherming wordt genomen". Dit laatste klinkt wat vreemd doch het beduidt niet anders, dan dat de PHC ook de belangen van het Huskyras zal behartigen." Inmiddels was de clubnaam dus veranderd van Samoeden Club in Poolhonden Club, met hierin een Samoeden- en een Husky-afdeling.

1933 De Nederlandse Poolhonden Club presenteert zich op de Winner

Uit bovengenoemd blad haalden we nog de volgende, toch wel opmerkelijke passage: "Op de Kampioens- Show te Tilburg verscheen ook één gekleurde Sam, Ch. Jago, op de plank". En wat dacht u van deze mededeling over nestaangifte: "Ten overvloede worden de Leden der PHC vriendelijk verzocht zoo spoedig mogelijk na de geboorte der nesten de pups op te geven aan den Red. v.h.Clubregister: J.Spaapen. Binnen 3 maanden (of eerder!) worden dan weer de

papieren terug verwacht, die door ons naar den R.v.Beh. worden doorgezonden. Voor iedere door de PHC aangegeven Samojeden- of Husky-pup, krijgt onze clubkas 25 ct. vergoed. Het volle inschrijfgeld per pup (d.i. 50 ct. v. stamboom + 75 ct. Registratie) moet aan de penningmeesteresse worden overgemaakt." Onder het kopje Poolhonden-dag vinden we de volgende droevige konstatering: "Het is jammer, dat op 18 dec. j.l. de voorgenomen Samojeden-dag géén doorgang kon vinden, wegens onvoldoende deelname." (dat gebeurde toen dus ook al!)

1937 Bij de Winner in Amsterdam. In de witte jassen de hr en mw Veilbrief, rechts daarvan Jan Spaapen. Vijfde van rechts de heer Struik.

Oorlogs periode

Onze informatie hierover is uiterst summier. Uiteraard was het voor velen, vooral de laatste twee jaren, buitengewoon moeilijk om zelf aan eten te komen, laat staan dat er iets overbleef voor de honden. Tenzij je het geluk had tegenover Artis te wonen, zoals "Togo" van de familie Struik, dan wilde er nog wel eens wat vlees overschieten voor een hongerige hond. Heel anders kwam zij tenslotte vlak na de oorlog om het leven: Zij werd overreden door een Canadese bevrijder. Gedurende deze 5 jaar werd er toch nog wel gefokt behalve in het laatste oorlogsjaar. Maar de populatie was in 1945 zo sterk teruggelopen, dat er nog 20 honden in Nederland in leven waren. Door met een aantal van deze dieren te fokken, legde men de basis voor een groot deel van het huidige Samojeden bestand.

Naoorlogse periode tot 1962

"Zou het Samojeden-ras ooit weer op het voor-oorlogse peil komen? Een binnenkort te publiceren statistiek zal hier antwoord op geven. De vraag overtreft nog steeds het aanbod. Indien er geen nieuwe Samojeden bijkomen, sterft het ras langzaam maar zeker uit. Zover is het gelukkig nog niet, maar het invoeren wordt

bemoeilijkt door de deviezen-maatregelen en anderzijds ondervindt de fokkerij moeilijkheden door de voedselpositie". Dit schrijft de heer J.Spaapen in de Hondenwereld van februari 1948. De toestand was dus alles behalve rooskleurig, maar desondanks werd er wel een enkel nest gefokt: In kennel van het Karastrand van de heer Lam, slager te Santpoort, bij de familie Galjaard te Eindhoven, in kennel van het Hoveke van de familie Beltman te Warnsveld en uiteraard in kennel Samoya van Bea Kuipers. Het zou nog tot 1955 duren voordat er van een ommekeer sprake was. Johan Pieterse geeft hier blijk van in de Hondenwereld van 16 september 1955: "De lucht klaart op! Wie schetst mijn verrassing toen ik bij Dr Nolen in Overveen een nestje terugvond, in elk geval belovende, wat ik vreesde nooit meer te zien beloven. Het bloed van Erich van het Hoveke, van Jetske's Ikon was dus niet verloren, het was gebleven, dat zag je in elke pup op het eerste gezicht. Zeker, we zijn er nog niet, maar als na een tijd van regenbuien en slecht weer de lucht opklaart, ben je al weer blij en je wordt optimistisch. "

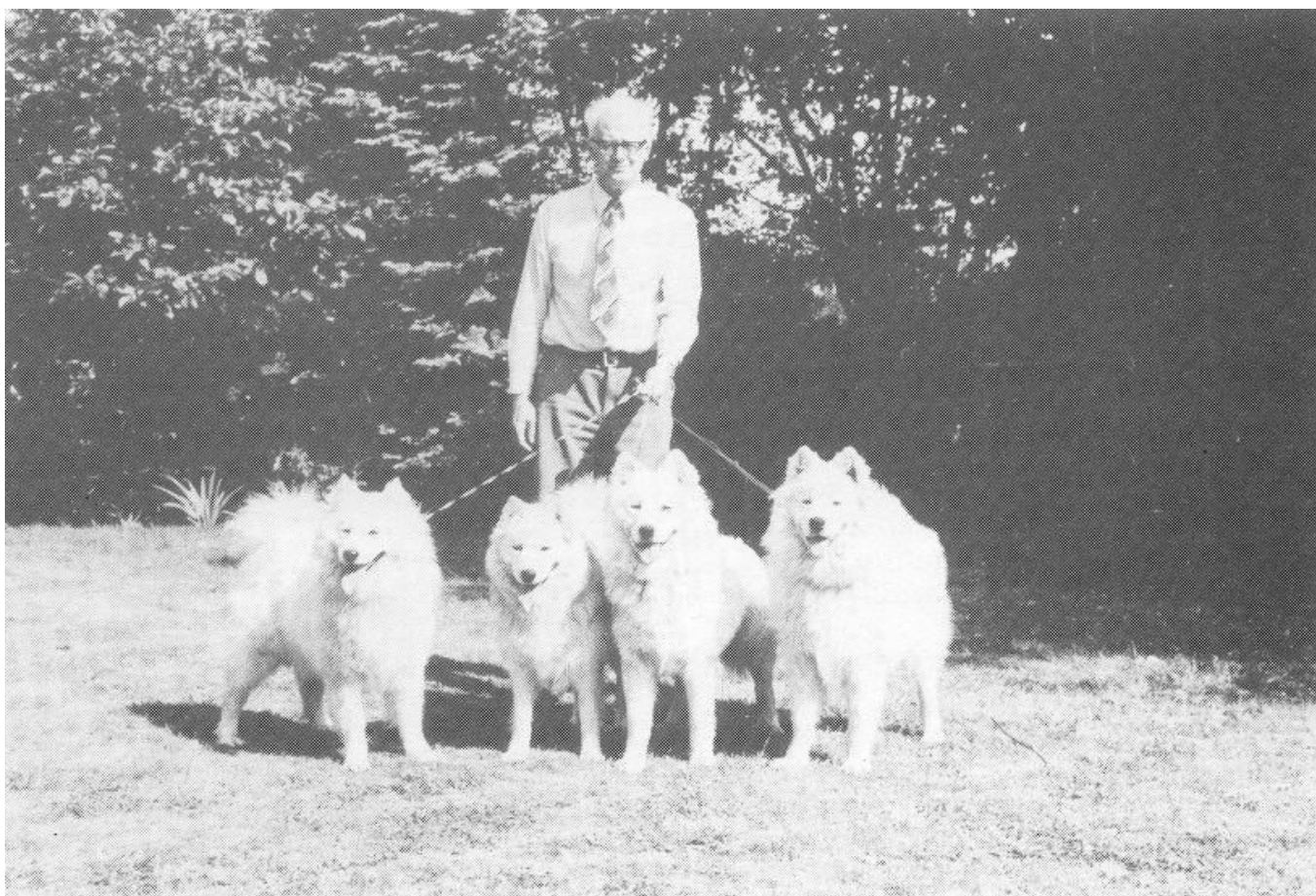
Johan Pieterse, keurmeester en schrijver van "Mijn Hond"

Ook de clubredakteur schrijft in zijn jaarverslag van 1955: Ja, ik meen te mogen aannemen, dat er zo langzamerhand toch meer leven in de brouwerij der Samojedden komt. Er moeten meer jonge Samojedden gefokt en meer enthousiaste liefhebbers gekweekt worden." aldus de heer Clay. In die zelfde tijd was de heer Struik secretaris-penningmeester der PHC. De heer Struik fokte zelf in 1958 een nest met zijn teef Laila van Ikonstam en Rippleby Davy, een in 1957 uit

Engeland geïmporteerde reu. Een pup ging naar Finland en in ruil daarvoor kwamen Pajamiehen Beatrix en Pajamiehen Natacha naar Nederland. De Finse honden stonden bekend om hun prachtige dikke pelsen en dat was juist waar de Nederlandse Samojeeden in tekort schoten. Uit bovengenoemd nest kreeg de heer Dijkstra, die vele jaren als secretaris actief is geweest binnen de Samojeeden Club, zijn eerste Samojeed. In 1958 werd het 25-jarig jubileum der PHC gevierd met een clubmatch in het Jagershuis te Zeist. Er waren 21 honden ingeschreven, 13 reuen en 8 teven. In dat zelfde jaar nam Koningin Juliana een samojeed mee van uit Noorwegen, en gaf haar kado aan haar moeder. Ibur Stella was kwa exterieur geen uitblinker, maar in combinatie met Bertil van de familie Clay heeft zij voor een stel fraaie nakomelingen gezorgd. Nog steeds komt men de Aardhuis honden op de stambomen van tegenwoordig tegen.

Na 1962

Doordat er tussen het bestuur en een aantal leden onenigheid ontstond over zowel de kwaliteit als de kwantiteit van het fokken, stapte het zittende bestuur in zijn totaliteit op. Dat had met name te maken met de strijd die ontbrand was over de vraag: "hoe ziet het juiste type Samojeed er uit ?" Tevens werd de naam Poolhonden club weer veranderd in Nederlandse Samojeeden Club. Het moet gezegd worden dat er vanaf dat moment door het nieuwe bestuur met enorm veel inzet gewerkt is aan de vergroting van de Samojeeden-populatie.

Johan Kabel. Jarenlang secretaris, en redacteur van het clubblad.

Maar, men had het tij mee. Veel mensen hadden het financieel een stuk beter dan een aantal jaren daarvoor. Vandaar dat men zich nu een rashond kon veroorloven en dus gaf de plaatsing van de pups weinig problemen. Toch heeft het nog tot 1966 geduurd voordat het ledental begon te stijgen. Vanaf dat jaar groeide de club van 70 naar 800 leden in 1980. Aan het eind van de 80er jaren begon het ledental (van allerlei verenigingen) weer te dalen. Daar zijn verschillende verklaringen voor, maar het goede nieuws is, dat we het minimum voorbij zijn, en er zelfs weer een lichte groei is waar te nemen.

Bovendien begon men in de zestiger en zeventiger jaren een aantal Samoeden uit Engeland te importeren. Vanaf 1980 komen de importen ook uit Amerika, Canada Scandinavië en vooral uit Denemarken.

Er waren overigens ook problemen in het ras. Met de toename van het aantal honden constateerde men dat ook onder de Samoeden bepaalde afwijkingen steeds vaker voorkwamen. Zo maakte men kennis met de verschillende vormen van heup-dysplasie. waarover in een Hondenwereld uit 1964 de eerste berichten staan. (Toen vermoedde men al sterk dat het een erfelijke aandoening was.) Er schijnen zelfs samoeden geweest te zijn die de afwijking zo sterk vertoonden. dat men ze heeft moeten laten inslapen. Vandaar dat het rontgenonderzoek door de Samoeden Club sterk gestimuleerd werd. Zo nam men in het clubblad een lijst van dierenartsen op die bevoegd waren HD-foto's te maken. Na verloop van tijd werd de beoordeling nogal wat strenger. Dit stimuleerde een aantal fokkers zeker niet verder mee te werken aan het HD-onderzoek, toen dat nog niet verplicht gesteld was. Voor de volledigheid moeten we wel opmerken dat de mate van erfelijkheid na een aantal jaren wat op losse schroeven kwam te staan.

En dan, niet te vergeten, de "trekkerij". Op het strand van Noordwijk werd door een groep zeer enthousiaste sportmensen, op zondagmorgen, weer of geen weer, getraind met de honden voor de kar. Namen uit die tijd zijn: Nel Schouten, Mevr. Pauwels, fam. Hozeman en later Wim Kemp , Leo den Ouden, Guus Glastra en vele anderen. Met de hele groep deed men zelfs mee aan buitenlandse wedstrijden. Het idee voor het "Zorgvlied weekend" moet dan ook naar aanleiding van deze gezellige bijeenkomsten geboren zijn.

Vroeger verschenen de clubberichten in de "Kynoloog" en werd éénmaal per jaar een goed verzorgd boekje "de Samoede" uitgegeven. Ook fungeerde het blad "Woef" nog 5 jaar als cluborgaan. In 1974 bleek dat er elke 2 maanden zoveel copy was, dat daarmee een geheel eigen clubblad gevuld kon worden en werd naar een idee van de familie Kabel ons clubblad "Samovaria" genoemd. Samovaria is nu dus 33 jaar de bindende factor in onze club, en laten we hopen dat dat bij het volgende jubileum (in 2032) nog steeds het geval is.

Eris Koops

(Deze geschiedenis is gebaseerd op een artikel t.g.v. het 50-jarig bestaan in samenwerking met Corien Wessel, en aanvullende opmerkingen van Nick Smit.)

Jan en Truus Soutendijk. Truus was samojedenfokster, Jan is heel lang puppy-bemiddelaar geweest.

Opdat fokkers en keurmeesters weten hoe een samojeed er hoort uit te zien, en belangrijker, hoe hij in elkaar hoort te zitten, wordt de lichaamsbouw en het karakter van de hond beschreven in een zg standaard. De internationale kynologische federatie (FCI) stelt deze standaarden voor alle rassen op dezelfde manier op. Om het kynologisch jargon te mijden is de standaard hier zoveel mogelijk in gewoon Nederlands weergegeven.

RASSTANDAARD van de SAMOJEED

FCI nummer 212, opgesteld 17-11-1997

oorsprong: Noord Rusland en Siberië.

algemene verschijning: Een elegante witte poolhond van gemiddelde afmetingen, die in z'n verschijning kracht, uithoudingsvermogen, charme, lenigheid, waardigheid en zelfvertrouwen uitstraalt. De gelaatsuitdrukking, de zogenaamde samojedenglimlach, is een combinatie van de vorm en de plaatsing van de ogen en de licht oplopende mondhoeken.

schofthoogte: Ideale hoogte voor reuen 57 ± 3 cm en teven 53 ± 3 cm.

belangrijke verhoudingen: De lichaamslengte is bij benadering 5% groter dan de schofthoogte. De diepte van de borstkas is iets minder dan de helft van de schofthoogte. De voorsnuit is ongeveer even lang als het schedeldak.

gedrag en temperament: Vriendelijk, open, oplettend en levendig. Het jachtinstinct is sterk. Nooit verlegen, noch aggressief. Heel sociaal, kan niet als waakhond gebruikt worden.

hoofd: Krachtig en wigvormig.

schedeldak: Zowel van voren als van opzij gezien enigszins bol, het breedst tussen de oren. De stop is duidelijk bepaald, maar niet overdreven. En nauwelijks zichtbare groef tussen de ogen.

Aangezicht:

neus: Goed ontwikkeld, bij voorkeur zwart. Gedurende bepaalde delen van het jaar kan de pigmentering van de neus overgaan in de zogenaamde winterneus; aan de randen van de neus dient echter altijd donker pigment te zijn.

voorsnuit: Sterk en diep, bij benadering even lang als het schedeldak, geleidelijk zich toespitsend naar de neus, maar niet te spits, noch zwaar en vierkant. De neusrug is recht.

lippen: Nauw aansluitend, zwart en tamelijk stevig. De mondhoeken buigen licht naar boven toe en vormen zo de kenmerkende samojedenglimlach.

gebit: Regelmatig en volledig schaargebit. Sterke tanden en kaken, normaal tandenstelsel.

ogen: Donkerbruin gekleurd en goed in de kassen passend; tamelijk ver uiteenstaand, ietwat schuin en amandelvormig. De uitdrukking is glimlachend, vriendelijk, oplettend en intelligent. De oogranden zijn zwart.

oren: Opstaande, tamelijk kleine, dikke driehoekige oren, die aan de punten iets afgerond zijn. Ze moeten beweeglijk zijn, hoog aangezet en door de brede schedel goed uiteen.

Lichaam:

hals: Sterk, van gemiddelde lengte, met een trotse houding.

lichaamslengte: iets langer dan de schofthoogte, diep en stevig maar lenig.

schoften: Duidelijk gedefinieerd.

rug: Van gemiddelde lengte, bij teven iets langer dan bij reuen.

lendenen: Kort, zeer sterk en duidelijk.

kruis: Goed ontwikkeld, sterk, gespierd en iets hellend.

borstkas: Breed, diep en lang, bijna tot de ellebogen reikend. De ribben zijn goed gevormd.

buiklijn: Enigszins opgetrokken.

staart: Tamelijk hoog aangezet. Als de hond oplettend is en in beweging wordt de staart vanaf de aanzet naar voren gebogen over de rug of de zijde gedragen. In rust kan de staart hangen en reikt dan tot de hakken.

Voorhand:

algemene indruk: Goed geplaatst en gespierd, met stevige botten. Van voren gezien recht en evenwijdig.

schouder: lang, stevig en hellend.

bovenarm: Schuin en dicht tegen het lijf. Ongeveer even lang als de schouder.

elleboog: Dicht tegen het lijf.

handwortel: Sterk maar soepel.

middenhand: Licht hellend.

voeten: Ovaal, met lange buigzame tenen, die recht vooruit wijzen. De tenen zijn gebogen, maar niet te vast samengetrokken. Veerkrachtige voetkussentjes.

Achterhand:

algemene indruk: Van achteren gezien recht en evenwijdig, met zeer sterke spieren.

dijbeen: Gemiddeld van lengte, tamelijk omvangrijk en gespierd.

kniegewricht: Goed gehoekt.

hakken: Tamelijk laag en goed gehoekt.

middenvoet: Kort, sterk, vertikaal en evenwijdig.

voeten: Zoals de voorvoeten. Hubertusklauwen moeten verwijderd worden.

gangwerk: Krachtig, onbelemmerd en met lange passen, wat de indruk van onvermoeibaarheid geeft. Goed uitgrijpend in de voorhand en een goede aandrijfkraft in de achterhand.

Vacht:

haar: Een overvloedige, dikke, zachte en dichte poolvacht. De samojeed heeft een dubbele vacht, met een korte, zachte dichte ondervacht en een langere bovenzacht van harder en rechter haar. De vacht moet een kraag vormen rond nek en schouders, die in het bijzonder bij reuen het hoofd omkranst. Op het hoofd en op de voorkant van de benen is het haar kort en glad. De binnenkant van de oorschelpen moet goed behaard zijn. Aan de achterzijde van de dijbenen vormt het haar een broek. Ook tussen de tenen hoort haar te groeien als bescherming. De staart moet rijkelijk van vacht voorzien zijn. De vacht van de teef is dikwijls korter en voelt

zachter aan dan die van de reu. De juiste vacht vertoont altijd een bijzondere schittering.

kleur: Zuiver wit, crème of wit met biscuit. De basiskleur is wit, met een enkele biscuit tekening. De vacht mag niet de indruk wekken lichtbruin te zijn.

Fouten:

- * Iedere afwijking van de vorige punten moet beschouwd worden als een fout, waarvan de ernst in verhouding tot de mate van afwijking staat.
- * Een zichtbare fout in de bouw
- * Een licht beenderstelsel
- * Reuen die niet mannelijk zijn en teven die niet vrouwelijk zijn
- * Een tanggebit
- * Gele ogen
- * Slappe oren
- * Een tonvormige ribbenkast
- * Een dubbel gekronkelde staart
- * Laag op de benen
- * Ernstig gekromde ellebogen, of koehakkigheid
- * Een vacht die golvend is, of overal kort; of een lange slappe vacht die neerhangt
- * Ontoeschietelijkheid.

Ernstige fouten:

- * Duidelijk ongepigmenteerde delen op oogranden of lippen.

Diskwalificerende fouten:

- * Blauwe ogen, of met verschillende kleur
- * Over- of onderbeet
- * Niet staande oren
- * Andere vachtkleur dan in de standaard toegestaan
- * Een teruggetrokken of aggressief karakter.
- * Bij reuen het niet aanwezig zijn van twee volledig in het scrotum afgedaalde testikels.

Hondentoonstellingen

Zolang als mensen dieren hebben gehouden, hebben ze gewedijverd wie de beste koe, paard of hond had. De honden werden vooral geselecteerd om hun vaardigheid in het hoeden van vee, verdedigen tegen aanvallers, snelheid en bruikbaarheid bij de jacht. Tegenwoordig nog zijn er wedstrijden voor veedrijvers, politiehonden, jachthonden en windhonden. Later werden honden ook gehouden als gezelschap en om hun uiterlijk. Sinds de tweede helft van de 19de eeuw werden met deze honden schoonheidswedstrijden gehouden: de hondentoonstellingen, waar keurmeesters de **mooiste honden** kozen.

Die tentoonstellingen worden georganiseerd door plaatselijke kynologenclubs, of door rasverenigingen. Zo organiseert de NSC elk jaar een **clubmatch**, waar samoeden uit binnen- en buitenland gekeurd worden; de eigenaren behoeven geen lid te zijn van de NSC. Hoewel de sfeer op de clubmatch gemoedelijker is dan op een algemene tentoonstelling, is er wel een afgevaardigde van de Raad van Beheer aanwezig om toe te zien op de naleving van de procedures: er worden wel officiële kampioenschappen uitgedeeld.

Als u uw hond voor een tentoonstelling wilt **inschrijven** moet u een inschrijvingsformulier invullen. Deze zijn soms op papier te krijgen, maar nu algemeen van de website van de organiserende vereniging te downloaden. Om dit formulier in te vullen heeft u de stamboom van de hond nodig, want u moet behalve de naam van de hond en z'n geboortedatum ook vermelden wie de vader, de moeder, de fokker zijn, en het stamboom- en chipnummer.

Dan moet u bepalen in welke **klasse** u de hond uitbrengt; dit wordt voornamelijk door z'n leeftijd bepaald. Dat zal in het begin (tot 18 maanden) wel de jeugdklasse zijn, daarna de open klasse (vanaf 15 maanden). Er zijn nog andere klassen, de voorwaarden staan op het inschrijvingsformulier of in het kynologisch reglement van de RvB.

Als u op tijd het verschuldigde inschrijfgeld betaald heeft, krijgt u het **bewijs van inschrijving** thuisgestuurd. Dat is een witte kaart met groene letters, waar plaats en datum van de tentoonstelling op is vermeld, de naam van de hond, de klasse waarvoor is ingeschreven en een volgnummer. Op deze kaart wordt straks ook de behaalde kwalificatie ingevuld, dus vergeet hem niet mee te nemen! Heeft u niet op tijd kunnen betalen, kunt u deze kaart soms bij de ingang van de tentoonstelling op vertoon van het betalingsbewijs, of tegen contante betaling, afhalen.

Niet altijd maar wel mogelijk is er bij de ingang van de tentoonstelling een **dierenarts**, die de honden op besmettelijke ziekten onderzoekt, en bij reuen controleert of beide ballen in het scrotum zijn afgedaald. De organisator van de tentoonstelling beslist of andere honden, die niet zijn ingeschreven, op het tentoonstellingsterrein worden toegelaten. Over het algemeen doet men daar tegenwoordig niet meer zo moeilijk over, maar informeer van tevoren. Op elke tentoonstelling is een dierenarts paraat voor noodgevallen.

Bij de ingang krijgt u een catalogus van de tentoonstelling en een grote kaart met uw nummer. Op de meeste tentoonstellingen staan **benches** (=kenneltjes) klaar, met dezelfde nummers. Daar kunt u uw hond veilig parkeren. Neem wel zelf een kleedje en een drinkbakje mee. Dan kijkt u in welke ring uw ras gekeurd wordt, en hoe laat ongeveer. De **ring** is een rechthoekig terrein, afgezet met rijen stoelen (binnen) of rood-wit lint (buiten). In de ring staat een tafel waar drie personen aanwezig zijn; de ringcommissaris, de schrijver en de ringmeester.

Zodra u bij de ring komt, levert u uw deelnemerskaart in bij de **ringcommissaris**. Afhankelijk wanneer uw hond aan de beurt is gaat u nu uw hond halen, of eerst naar andere keuringen kijken. In de catalogus vindt u de gegevens van alle deelnemende honden. Het is heel leerzaam te zien hoe anderen hun hond voorbrengen en wat de beoordeling is die ze krijgen.

De **ringmeester** is de baas in de ring. Hij roept de honden op die aan de beurt zijn, en geeft de deelnemers aanwijzingen hoe ze zich moeten opstellen en dergelijke.

Als u aan de beurt bent staat u met een aantal deelnemers tegelijk in de ring. Als het er meer dan 12 zijn, wordt er meestal in twee ploegen gekeurd, en verzoekt de ringmeester de helft van de deelnemers de ring te verlaten. De honden staan op nummer, met voldoende afstand, zodat ze elkaar niet lastig vallen. De **keurmeester** laat u eerst een aantal rondjes in draf lopen, om een algemene indruk te krijgen. Daarna worden de honden één voor één bij de tafel geroepen en onderzoekt de keurmeester de honden individueel, en dicteert zijn beoordeling aan de **schrijver**. Deze noteert de punten in het keur-verslag, wat u na afloop van de keuringen meekrijgt. Een afschrift gaat naar de rasvereniging, ook als u geen lid bent. Schrijvers zijn vaak vrijwilligers van de club of aspirant-keurmeesters.

Alle honden krijgen een waardering: **slecht** is een hond die niet aan de primaire raskenmerken voldoet (komt dus nooit voor); **matig** een hond die wel als rashond te herkennen is, maar onoverkomelijke fouten heeft; **goed** een hond die enkele storende foutjes heeft; **zeer goed** een hond die een enkele minder mooi punt heeft en **uitmuntend** een hond die in alle opzichten aan het ideaal voldoet. De vier beste honden krijgen ook een plaatsing. De beste honden van de

verschillende klassen gaan straks nog door voor verdere keuringen: de beste teef, de beste reu en de beste van het ras **BOB**= best of breed. De beste reu en beste teef krijgen een kampioenschaps-certificaat **CAC**="certificat d'aptitude au championat" voor het Nederlandse kampioenschap en een **CACIB** ="certificat d'aptitude au championat international de beauté" voor het internationale. Als een hond op drie tentoonstellingen (bij verschillende keurmeesters) een CAC haalt, wordt hij definitief Nederlands kampioen. Als u de kaart met de uitslag en het keurrapport in de ring heeft opgehaald kunt u bij het secretariaat van de tentoonstelling een médaille ophalen: bij een beoordeling G een bronzen, bij ZG een zilveren en bij U een gouden médaille.

Behalve exposanten zijn er op een tentoonstelling ook bezoekers die betaald hebben om de honden te zien. Daarom kan de organisator ook verlangen dat u minsten **tot 15u00** met uw hond op de tentoonstelling blijft. Bij de clubmatch zijn er geen betalende bezoekers, vandaar dat het er niet zo formeel aan toe gaat.

Jaarlijks worden er in Nederland 16 of 17 **CACIB-tentoonstellingen** georganiseerd:

februari **Eindhoven Beursgebouw**
Website: www.kcdekempen.nl

maart **Groningen Martiniplaza**
Website: www.nkc-groningen.nl

maart **Leiden Plantarium**
Website: www.kvrijnland.nl

tweede paasdag **Leeuwarden Paasshow**
Website: www.paashondenshow.nl

mei **Goes Dogshow Zeelandhallen**
Website: www.dogshowgoes.nl

mei **Oss Sportcentrum**
Website: www.kcoss.nl

juni **KampioensClubmatch NSC**
Website: www.samojedenclub.nl

pinksteren **Arnhem Rijnhal**
Website: www.kcarnhem.nl

juli **Echt Limburgia Dogshow**
Website: www.limburgia-hondenshow.nl

augustus	Rotterdam Ahoy
Website:	www.kynologenclub-rotterdam.nl
september	Leeuwarden Euro Dog Show
Website:	www.eurodogshow2011.nl
september	Maastricht MECC
Website:	www.mhsv.nl
oktober	Zwolle IJsselhallen
Website:	www.ijsselshow.nl
november	Bleiswijk Flora Holland
Website:	www.dogshowbleiswijk.nl
november	Amsterdam Winner RAI
Website:	www.winnershow.nl
december	Wijchen Olympic Sportcentrum
Website:	www.kerstshow.com

Er zijn momenteel in Nederland 23 **keurmeesters** door de Raad van Beheer bevoegd verklaard om de samojeden te keuren.
De gegevens zijn bijgewerkt tot 1 mei 2015:

Berg, dhr. J.J. van den

E-mail: vandenberghans@hetnet.nl Allround keurmeester

Burema, dhr. P

E-mail: pieter.buurema@gmail.com Keurmeester Samojeed (5)

ten Cate, mw M

E-mail: marion.tencate@outlook.com Groepskeurmeester (1,5)

van Deijl, mw W.M.

E-mail: mail@willemine.com Groepskeurmeester (5)

Dekker, mw J.P.

E-mail: crybelle@telfort.nl Groepskeurmeester (5)

Doedijns, dhr. A.R.R.

E-mail: arnorony@xs4all.nl Allround keurmeester

Erhart, mw. Drs. L.K.M.

E-mail: lydia.erhart@giboyeurs.nl Groepskeurmeester (5)

Gielisse, mw. A.M.Th. E-mail: krylataja.ljoebov@gmail.com	Groepskeurmeester (5);
Jipping, dhr. G. E-mail: jipping@wxs.nl	Groepskeurmeester (5)
Loch-Romans, mw F. E-mail: r.loch-romans@planet.nl	Allround keurmeester
Manders, dgr drs ing E.C.A.M. E-mail: erwin.manders@ziggo.nl	Groepskeurmeester (5,9)
Pedersen, dhr G.N. E-mail: kennelcontender@yahoo.no	Keurmeester Samojeed (1,5)
Roem, mw W.J. E-mail: wilma@roem.eu	Groepskeurmeester (5)
Rutten, dhr C.F. E-mail: dickrutten@hetnet.nl	Groepskeurmeester (1,2,3,4,5,6,7,8,10)
Schaufeli, mw. G.F. E-mail: warschau@tele2.nl	Keurmeester Samojeed (5)
Schepers, dhr. J. E-mail: schepers.johannes@gmail.com	Allround keurmeester
Timmermans-Kadenko, mw N.G. E-mail: timkad@wxs.nl	Keurmeester samojeden (1,2,5,8,9,10)
Upmeijer, mw. E. E-mail: hartveld@WXS.nl	Groepskeurmeester (5).
Verschoor, dhr. E.B.N. E-mail: verschoor.evert@freeler.nl	Groepskeurmeester (5)
Vink, mw. J.J. E-mail: hannie.vink@hotmail.com	Keurmeester Samojeed (1,5).
Weijenborg-Weggemans, mw E.J. E-mail: ellyweggemans@planet.nl	Keurmeester samojeed (3,4,5,9)
Zwaartman-Pinster, mw. P.C. E-mail: zwaartman.cavaliers@hetnet.nl	Groepskeurmeester (5)